

Kje neki dobi vsa ta svojat zadosti hrane? Dajejo jim sicer vse ostanke, kar jih je v hiši, pa dvomim, da bi to zadostovalo. Hišni vratar je prinesel posodo iz ploščevine in jo izpraznil sredi ceste. To so vam tekli skupaj vsi psi dotične ulice in se trgali za kosti! Včasih se vname hud boj za to, kdo sme glodati največjo kost. Bil sem nekoč priča takega dogodka. To je bil boj, „ne boj, mesarsko klanje!“ Kužeji so si bili v

Carigrad: Nočni čuvaj.

laseh, so cvilili, tulili, lajali, da je letelo skozi ušesa. Prišel pa je neusmiljen Grk, prijel je v roke debelo palico, in padalo je po hrbtiščih, da je bilo joj! To so vam prizori iz turške stolice!

Pravijo navadno, da so ti psi carigrajska zdravstvena policija, ker vso nesnago, ki se nabere po ulicah, kar — pojedó. Tej trditvi odločno ugovarjam. Psi pospravijo z ulice

samo tisto, kar morejo snesti; drugo pa seveda pusté pri miru. Ne samo, da ceste ne osnažijo, marveč jo kar naravnost onesnažujejo. Vsak dan mora cestni pometać pospravljati z ulic največjo nesnago; mnogo pa je seveda še ostane.

Večkrat so že izkušali odpraviti te pse. Nekoč so jih cele ladje odpeljali na otok Oksijo v Marmarskem morju. Mnogo jih je tamkaj lakote poginilo. Dogajali so se grozni prizori. Zato so se jih usmilili in prepeljali nazaj, kar jih je še ostalo pri življenju. Pobiti ali postreliti jih Turki ne smejo, ker jim brani to njih vera. Da bi v Carigradu gospodoval kulturni narod, bi te pse že davno odstranili — po konjaču.

Pa da bi vam psi gospodarili po ulicah samo podnevi, bi človek ne imel nič proti temu. Gospodarijo pa tudi ponoči. Utrujen sem legel k počitku. Vse je bilo mirno. V Carigradu namreč ne kolovratijo ljudje ponoči okrog; tudi pijanci ne razsajajo, kakor marsikje drugod. Vzdignil pa se je pod mojim oknom siten pes; gotovo se mu je sanjalo, da mu hoče sosed ukrasti kos mesa. Zalajal je, zbudil svoje sorodnike, ki so mislili, da je sovražnik vdrl v njih ozemlje, ena ulica je alarmirala drugo, in lajanja ni bilo ne konca ne kraja. O ti preklicana pasja zalega!

Pa še nekdo drugi mi je kratil spanje. Vse je bilo tiho. Samo po ulici nekdo koraka; v roki ima neko trdo stvar, s katero tolče po tlaku: „Čof, čof, čof!“ To so nočni čuvaji carigrajski. Vsak mora čuvati v par ulicah. S težko, debelo gorjačo se izprehaja celo noč po onem oddelku mesta, ki spada v njegov delokrog.

Ker smo že dospeli do jasnih noči carigrajskih, naj omenjam še to, da ima mesto zelo slabo razsvetljavo. Po nekaterih glavnih ulicah gori plin; na prste bi seštel ulice, po katerih je vpeljana Avrova luč. Drugod goré petrolejske svetilnice, ki so pa tako redke, da od ene skoraj ne vidiš do druge. Turek si pač misli: „Noč je ustvaril Allah za počitek. Kdor hoče ponoči kolovratiti po mestu, naj si sveti sam!“